

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ 9 (794) ΙΟΥΝΙΟΣ 1930

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Λουλούδι μές στην άνοιξη δροσάτο τ'ονομά Σου
Κι αιά τήν άγια του ευωδιά πλημμύρισε δλη ή φύση.
Σά μιάς ανγούλας όνειρο ποδ' ευώδιασε ή ματιά Σου.
Χωρίς ποτέ νά σβήση.

Και τής αγάπης τ'όνειρο στής νιότης μου τά χρόνια.
Μεθυστικό σάν τ'ο φίλι και σάν τραγούδι τώρα
Τάρμόνισα με τή χαρά ποδ' έχουν τά χελιδόνια
Στου γυρισμού τήν ώρα.

Φεγγοβολά στα μάτια μου τ'ο γαληνό άκρογαλί.
Έκει ποδ' πάντα ό λογισμός φτέρωσε τήν ψυχή μας.
"Έλα νά πάμε πάλι.

Έκει γλυκά κι άξέχαστα κι άνθοστεφανωμένα
Θά ζούν μές στην αγάπη μας και μές στη θύμησή μας
"Όλα τά περασμένα.

Μυτιλήνη, 1-4-30.

ΑΗΜ. ΓΡ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ

Ο ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ ΣΤΟ MANCHESTER

Στην αξιόλογη βιογραφία του Εφταλιώτη που μας έδωσε ο κ. Μιχαηλίδης της Μυτιλήνης υπάρχει μια ακούσια ανακρίβεια. Βρίσκεται στην περιγραφή της ομιλίας που έκανε ο Εφταλιώτης στο Σύλλογο του Manchester. Είμουν να εκεί και λοιπόν ξέρω σωστα την υπόθεση.

Δεν παρεβρέθηκα ο Στέφανος Ράλλης, όπως λέει ο κ. Μιχαηλίδης. Ο Στέφανος Ράλλης μια μοναχα μέρα πήγε στο Manchester, χρόνια αργατα κατόπι. Κεφαλή των Αδερφών Ράλλη χρημαίτιζε τότες ο Στέφανος Σκυλίτσης. Μήτε είταν αποτέλεσμα της ομιλίας η παραλαβη του Εφταλιώτη στα καταστήματα. Η ομιλία έγινε στα 1872 ή 1873 και ο Εφταλιώτης μίλησε υπάλληλος στα 1877 ή 1878.

Ο Εφταλιώτης, γνωστός τότε μοναχα ως Κλεινίτης Μιχαηλίδης έμπορος απο την Πόλη, έχαιρε μεγάλη υπόληψη μεταξύ μας ως έξοχα μορφωμένος, αξιόπρεπος και επιγραμματικός νέος, και το ακροατήριο είταν ασφυχτικό. Μαζί με τους άλλους παρεβρίσκονταν και ο Ιβαν Γκέσοφ, φίλος του στενοζ, αφτος που στα 1912, στον καιρο του Βαλκανικου πολέμου, χρημαίτισε πρωθυπουργος της Βουργαρίας, φανατικός Βουργαριστής αλλά Ελληνόφωνος.

Ο Εφταλιώτης μίλησε καθισμένος σε απλο κάθισμα στη μέση του ακροατηρίου, και όχι απο την όδρα όπως κάναμε όλοι εμεις οι άλλοι. Είχε φωνη ηχηρη αλλά όχι ρητοριζοφωνακλιδικη, και το ύφος του μαγεφτικο. Γλωσσικός τρόπος της τότε εποχης είταν ο δεσποτάδικος που ακολουθούσαμε όλοι, αλλά του Εφταλιώτη ο τρόπος είκανε βαθια εντύπωση με το

απλοϊκό του ύφος. Είτανε και το κείμενο για μάτο ουσία και νοστιμια, τόσο που στο τέλος ξέσπασαν τα χειροζοτήματα απο γνήσιο ενθουσιασμο, όχι ως η συνηθισμένη τυπικη φιλοφροσύνη.

Τότες έτυχε και το ακόλουθο περισώδιο. Ο Εφταλιώτης είταν ζηρηγμένος πολέμιος της παπαδοσύνης, και στην ομιλία του της έφερε διάφορα νόστιμα και τσουχτερα. που της έβριζαν (όπως της αξίζον αζόμα και τόρα.) Στο ακροατήριο βρέθηκε και κάποιος Θανάσης Αθανασόπουλος, Τριπολιτσοτης έμπορος απο τη Σύρα, ένας αφηλος πολν μελαχρινος και βλοσυρος (συγγενης του Βοκοτόπουλου, του άλιου βουλεφτη Σύρας), που η απέραντη του κατήμαχη γενειάδα του έδινε ύφος ανθρωποφάγοζ. Αφτος, σαν περιπου αγρόχηματος που είταν, είτανε και παπαδολάτρης, και ήρθε σε μένα, καθώς πήγε και σε πολλους άλλους, απαιτώντας να διαγραφεται ο Εφταλιώτης απο μέλος του Συλλόγου. Εννοείται κανεις δεν τον πρόσεζε, και μόνο αποτέλεσμα της καταιφιής του είτανε να στερηθούμε τα φώτα του, γιατί ήγο έπειτα παραιτήθηκε φρονιτόντας.

Ο κ. Μιχαηλίδης λέει πως έφερε κάποι να τιμήσει η Μυτιλήνη τη μνήμη του Εφταλιώτη. Και βέβαια έπρεπε, καθώς έφερε και τη μνήμη του Βερναρδάκη που κατήφιρε την πρώτη αποτελεσματικη κλωτσια στα πισια της κασιδικης. Τέσσερα χρόνια πριν άκουσα πως είχε συγκεντρωθει κάποια επιτροπή με τέπο σκοπο, γιατί δεν προχώρησε:

Απρίλης 1930

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ